

PYHÄN HENGEN OLEMUS JA TYÖ

HENGEN HUONE

Poul Madsen

Pyhä Henki on niin ollen rajoitettu, niin kauan kuin sillä ei ole todellista ja täyttä pyhien yhteyttä, minkä kautta ilmetä. Jokainen eristäytynyt kristitty, jokainen kristitty, jolla on rakkaudeton asenne toisiin kristittyihin nähden, on Pyhän Hengen suurena esteenä. Sellaiset kristityt estävät Henkeä ilmaisemasta itseään, estävät häntä osoittamasta, mitä hän voi aikaansaada.

Käänteentekevää helluntaipäivän suuressa tapahtumassa oli, että Pyhä Henki sai sinä päivänä itsellensä *kansan*. He olivat kaikki keskenään kokoontuneina, ja he täytyivät kaikki Pyhällä Hengellä...

Helluntaipäivänä sai Henki Jeesuksen täytetyn lunastustyön voimasta sen, jota hän oli kautta aikain odottanut – hengellisen kansan, hengellisen huoneen, hengellisen pyhäkön, ruumiin. Nyt alkoi hänen aikansa, hänen aikakautensa. Tämän kansan kautta hän oli osoittava maailmalle, mihin hän pystyy.

Tämä oli helluntain varsinainen ja syvällisin puoli, niin kuin Paavalikin sanoo: *– ”me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi”* (1 Kor 12:13). Tässä mielessä helluntaita kutsutaan seurakunnan syntymäpäiväksi. Tämä on oikein, sillä sinä päivänä syntyi seurakunta, joka juuri on Hengen huone – sinä päivänä sai Pyhä Henki itselleen *kansan*...

Tämän ymmärsivät ensimmäiset kristityt, ja sen vuoksi he tekivät kaiken voitavansa varjellakseen uskovien keskuudessa Hengen yhteyden. He, lyhyesti sanoen, pysyttelivät koossa. He vastustivat jokaista ryhmiin jakautumisen taipumusta. Voimakkaimmin tätä taipumusta ilmeni Korinton seurakunnassa. Täällä eivät uskovaiset olleet saavuttaneet hengellisyyttä, kuten olemme nähneet. Sen vuoksi täällä oli jakautumisen ja hajoamisen taipumuksilla suuremmat mahdollisuudet. He luulivat kokevansa enemmän, jos ne, jotka pitäytyivät Paavaliin, muodostivat keskenään yhden ryhmän, ja ne, jotka pitäytyivät Apollokseen, muodostivat toisen ryhmän, ja ne, jotka saivat eniten Pietarin puheesta, muodostivat edelleen erikseen ryhmän – kaikki järjestään ryhmiä, jotka kukin tyytyivät itseensä.

Paavali kävi hyvin voimakkaasti käsiksi näihin lihallisiin pyrkimyksiin. Hän tiesi, että jos ne olisivat saaneet ylliotteen, niin Henki olisi tullut murheelliseksi ja menettänyt tärkeimmän käyttövälineensä, ja todistus olisi heikentynyt pelottavassa määrässä. *”Ettekö tiedä, että te olette Pyhän Hengen temppeli?”* kirjoitti hän heille ja korosti sillä, että he kaikki muodostivat hengellisen temppelin Korintossa. Ja sitten hän jatkoi: *”Jos joku turmelee Jumalan temppelin* (nim. hajottamalla kristityt ryhmiin ja jakamalla heidät johtajien ja opinkäsitysten mukaan), *on Jumala turmeleva hänet. Sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette”* (Tanskalaisen käännöksen mukaan: *”ja tehän olette hänen temppelinsä”*. 1 Kor.3:1-22). Hän ymmärsi, ettei Jumalan työtä voinut kohdata suurempi onnettomuus, kuin se, että uskovaiset alkoivat jakautua ryhmiin. Silloin Hengen täyteys olisi kadonnut. Hengen lahjat olisivat kadonneet. Silloin todistus olisi menettänyt voimansa. Silloin vihollinen olisi saanut suuren voiton.

Emme tiedä, onnistuiko Paavali täysin torjumaan vaaran Korintossa. Mutta me tiedämme, mitenkä on käynyt kautta aikain. Se on yhtenäinen, suuri hengellinen murhenäytelmä. Pyhät ovat menetelleet juuri vastoin ensimmäisten kristittyjen kehotusta ja esimerkkiä. He eivät ole totelleet Paavalin sanoja. He ovat jakautuneet lukemattomiin ryhmiin sellaisin seurauksin, että Pyhältä

Hengeltä on riistetty sen tärkein käyttöväline, niin että se ei ole voinut antaa sille täyteyttänsä, ei jakaa lahjojansa halunsa mukaan, ei kirkastaa maailmalle Kristuksen ihanuutta eikä sanalla sanottuna toimittaa sisäänpäin seurakunnassa ja ulospäin maailmassa sitä, mitä hän tahtoisi.

MIKÄ ON SEURAKUNTA?

Seurakunta on *kaikki* pyhät, olkoon heitä enemmän taikka vähemmän. Pyhät on sidotut Kristukseen ja toinen toiseensa, sillä sama elämä ja sama Henki sitoo heidät yhtä läheisesti yhteen, kuin jäsenet samassa ruumiissa ovat yhtä.

Voimme myös sanoa, että seurakunta on Kristus – nimittäin Kristus kaikissa pyhissään. Se on Kristuksen elämä meissä, joka tekee meidät pyhiksi, ja se on hänen elämänsä, joka sitoo meidät kaikki yhteen hänen kanssaan ja toinen toistemme kanssa. Sen vuoksi on oikein sanoa, että seurakunta on Kristus...

Tässä asiassa on kuitenkin tapahtunut suuria ja kohtalokkaita ilmiötä, jotka ovat vieneet itse seurakunnan kannalta tuhoisiin seuraamuksiin. Seurakunta on jaettu ryhmiin, ja on sitten jopa rohjettu kutsua näitä ryhmiä "seurakunniksi" ja "kirkoiksi" – puhutaan "kansankirkosta", "baptistikirkosta", "helluntaiseurakunnasta" jne. jne. – kaikki tyynni isompia tai pienempiä kristittyjen ryhmiä, jotka ovat eronneet muista kristityistä...

Mutta monet kristityt ovat, kuten sanottu, alkuajoista lähtien halunneet "muodostaa" jotakin – "muodostaa" eli "perustaa" kirkkoja ja seurakuntia – ja seuraus on, että meillä nyt on epälukuinen joukko keskenään riiteleviä "seurakuntia" ja "kirkkoja" – samalla kuin itse seurakunta, hengellinen huone on hävitetty.

Poul Madsen, Pyhän Hengen olemus ja työ, ss.52-57.